

Соціально-педагогічні особливості професійної підготовки іноземних студентів-медиків в контексті євроінтеграційних процесів.

Овчаренко О.В.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія» м.Полтава

Реформування вищої освіти України є одним з найважливіших завдань на сучасному етапі розвитку нашого суспільства. Інтеграція системи вищої освіти у європейську передбачає створення нових умов для розвитку освітніх послуг що пов'язано з підвищенням конкурентноспроможності вітчизняних вузів на освітньому просторі. Протягом останніх років кількість іноземних студентів в українських вузах суттєво зросла порівняно з першими роками незалежності країни. Мотиваційними факторами навчання іноземних студентів та території України є отримання якісної освіти, доступна вартість навчання, вивчення української та російської мов, зацікавленість культурою нашої держави. Зростання контингенту іноземних студентів ставить перед вітчизняною системою освіти нові серйозні питання, зокрема міжкультурної взаємодії, вибору оптимальних методів, форм і педагогічних технологій навчання. В таких умовах однією з ключових проблем є адаптація іноземних студентів до нового соціокультурного і освітнього середовища, специфіки виконання ними різноманітних функцій в медичній сфері, що залежить від індивідуальних психологічних особливостей, інтересів, міжособистісних відносин, соціально-психологічного клімату в умовах міжнаціональної групи.

Навчальна і виховна робота у відповідності з вітчизняними традиціями вищої школи тісно переплітаються в навчальному процесі підготовки іноземного спеціаліста-медика і потребують тактовності, знання специфічного укладу життя, традицій, менталітету, національних особливостей студентів-іноземців. Отже, невід'ємною частиною роботи з даною категорією студентів є виховна робота кураторів академічних груп та участь студентів у роботі органів студентського самоврядування, що сприяє реалізації соціальної функції студента-іноземця.

В умовах інтенсивного розвитку нашого суспільства навчання як процес

неможливе без професійних викладачів, які повинні мати всебічні знання, необхідні вміння і навички у зв'язку зі швидкими змінами у сфері науки і техніки. Труднощі першого року навчання для студентів полягають, головним чином, у необхідності засвоєння великих обсягів інформації, звикання до різних методів, що, в свою чергу, викликає дидактичні труднощі в організації навчання. Актуальним є активна участь викладача не тільки як ретранслятора соціальних, міжкультурних норм в культурно-освітньому просторі, а й як носія головних професійних та культурних цінностей. Педагогічна взаємодія складає суттєву частину процесу навчання і є головним механізмом досягнення основних цілей навчання та виховання. При цьому навчання, як процес, передбачає не тільки виховання лікаря-фахівця, а й спрямування його до подальшої самостійної роботи.

Принциповою відмінністю нового стандарту освіти в контексті професійної підготовки є збільшення частки практичної підготовки в процесі навчання, переорієнтування на більш глибоке і ґрунтовне вивчення дисциплін медичного профілю. В процесі практичної підготовки студент залучений як в учбову, так і позаучбову діяльність, що розвиває його інтелект, розширює світогляд, формує систему професійних знань і ряд особистих якостей — відповідальність, організованість, цілеспрямованість. При цьому розвиваються комунікативні, самопрезентативні, прогностичні вміння, відбувається оволодіння професійною медичною термінологією. Отже, для покращення практичної підготовки майбутнього лікаря необхідно максимально наблизити умови праці майбутнього фахівця на підготовчих базах до сучасних умов, забезпечити роботу у модернізованих лікувальних закладах із застосуванням новітніх технологій, залучити до співпраці досвідчених фахівців-практиків, сприяти участі у фахових конференціях, симпозіумах, тематичних семінарах тощо. Майбутніх лікарів слід залучати до науково-дослідницької роботи, що розкриває широке коло різноманітних наукових проблем, виховує у майбутнього лікаря-спеціаліста вміння спостерігати, аналізувати, оцінювати.

Проблему навчання в міжкультурному середовищі не можна вважати

предметом вивчення однієї дисципліни. Ця проблема розроблялась і досліджувалась вченими — представниками різних наук. Встановлення міжпредметних зв'язків на рівні організації навчального процесу створить більш повну картину наукових знань та дозволить істотно підвищити підготовку лікаря-спеціаліста. Тому на сьогодні актуальним постає питання єдності професійного та морального становлення майбутнього спеціаліста-медика, створення нових можливостей для підготовки високоякісних кадрів в рамках вітчизняної освітньої системи, інтегрування вищої медичної школи в єдиний міжнародний освітній простір.

Література

1. Maksymenko S.D. General Psychology. Навчальний посібник/Англійською мовою – Вінниця:НОВА КНИГА, 2005.- 288 с.

2. Науково-методичні проблеми мовної підготовки іноземних студентів: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м.Київ, 17-18 квітня 2014 р., Національний авіаційний університет/ За заг.ред.М.М.Бондарчук, В.Жогіної. – К.:НАУ, 2014. – 172 с.

3. Тенденции и проблемы языковой подготовки иностранных студентов в современных условиях: Материалы заочной Международной научно-практической интернет-конференции (13-17 мая 2013 года, г.Запорожье) – Запорожье, Изд-во ЗГМУ, 2013. – с.220.